

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר לו: רבי שמעון בן יוחאי											
שאני אומר ארון במקומו נגז, שנאמר (מלכים א' ח) ויארכו הבדים וגו'.	רבה לעולא: מאי משמע?											
דכתיב (מלכים א' ח) ויהיו שם עד היום הזה.	[עולא]											
וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא?	[רבה]											
והכתיב (שופטים א) ואת היבוסים ישב ירושלים לא הורישו בני בנימין וישב היבוסים את בני בנימין בירושלים עד היום הזה												
הכי נמי דלא גלו?												
המשים ושתיים שנה לא עבר איש ביהודה, שנאמר (ירמיהו ט) על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה כי נצתו מבלי איש עבר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו. בהמה בגימטריא	והתניא, רבי יהודה:											
שבע שנים נתקיימה גפריה ומלח בארץ ישראל.	ותניא, רבי יוסי:											
מאי טעמא דרבי יוסי - אתיא ברית ברית. כתיב הכא (דניאל ט) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וכתיב התם (דברים כט) ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבתם.	ואמר רבי יוחנן:											
הכא כתיב שם התם לא כתיב שם.	אמר ליה: [עולא]											
וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא.												
(דברי הימים א' ד) ומהם מן בני שמעון הלכו להר שער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועזיאל בני ישעי בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה	מיתבי:											
וכבר עלה סנהריב מלך אשור ובלבל כל הארצות, שנאמר (ישעיהו י) ואסיר גבלות עמים ועתודותיהם שושתי												
תיובתא.												
ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז.	רב נחמן, תנא: וחכמים אומרים:											
מעשה ככהן אחד שהיה מתעסק, וראה רצפה משונה מחברותיה, ובא והודיע את חברו, ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו. וידעו ביחוד ששם ארון גנוז.	רב נחמן בר יצחק, אף אנן נמי תנינא:											
מאי הוה עביד?												
מתעסק בקרדומו היה.	רבי חלבו:											
שני כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעצים, ונשמטה קרדומו של אחד מהם ונפלה שם, ויצתה אש ואכלתו.	תנא דבי רבי ישמעאל:											
כתיב (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים וכתיב (מלכים א' ח) ולא יראו החוצה - הא כיצד? - נראין ואין נראין.	רב יהודה רמי:											
ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זזין ממקומן - תלמוד לומר ויארכו הבדים. יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין - תלמוד לומר ולא יראו החוצה. הא כיצד - דוחקין ובולטין ויוצאין בפרוכת, ונראין כשני דדי אשה, שנאמר (שיר השירים א) צרור המר דודי לי בין שדי ילון.	תניא נמי הכי:											
בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללון להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להן: ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.	רב קטינא:											
(במדבר ד) ולא יבאו לראות ככלע את הקדש	מתיב רב חסדא:											
בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם	ואמר רב יהודה אמר רב:											
משל לכלה, כל זמן שהיא בבית אביה - צנועה מבעלה, כיון שבאתה לבית חמיה - אינה צנועה מבעלה.	רב נחמן:											
מעשה ככהן אחד שהיה מתעסק וכו'.	מתיב רב חנא בר רב קטינא:											
נתגרשה קא אמרת, נתגרשה - חזרו לחיבתה הראשונה.	אמר ליה: [רב נחמן]											
במאי עסקינן?												
אי נימא במקדש ראשון												
מי הואי פרוכת?												
אלא במקדש שני												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
מי הו כרובים?											◇	גד.
לעולם במקדש ראשון, ומאי פרוכת - פרוכת דבבי.											◇	גד.
שלשה עשר פרוכות היו במקדש, שבעה כנגד שבעה שערים, שתיים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם, שתיים בדביר, ושתיים כנגדן בעליה.	דאמר רבי זירא אמר רב:										!	גד.
לעולם במקדש שני, וכרובים דצורתא הו קיימי.	רב אחא בר יעקב:										◇	גד.
דכתיב (מלכים א' 1) ואת כל קירות הבית מסב קלע כרובים ותמרת ופטרי ציצים וצפה זהב מישר על המחקה											!	גד.
וכתיב (מלכים א' 2) כמער איש וליות.											◇	גד.
מאי כמער איש וליות?											^	גד.
כאיש המעורה בלוייה שלו.	רבה בר רב שילא:										!	גד:
בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו: ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הוילום, שנאמר (איכה א) כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה.	ריש לקיש:										■	גד:
ושתיה היתה נקראת.											■	גד:
שממנה הושתת העולם.	תנא:										◇	גד:
תנו כמאן דאמר מציון נברא העולם.											■	גד:
עולם מאמצעיתו נברא, שנאמר (איוב לח) בצקת עפר למוצק ורגבים ידבקו	דתניא, רבי אליעזר:										◇	גד:
עולם מן הצדדין נברא, שנאמר (איוב לז) כי לשלג יאמר הוי ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו.	רבי יהושע:										◇	גד:
אבן ירה הקדוש ברוך הוא בים, ממנו נשתת העולם, שנאמר (איוב לח) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה	רבי יצחק:										◇	גד:
מציון נברא, שנאמר (תהלים נ) מזמור לאסף אל אלהים ה' ואומר מציון מכלל יפי - ממנו מוכלל יפיו של עולם.	חכמים:										◇	גד:
(בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. תולדות שמים - משמים נבראו, תולדות הארץ - מארץ נבראו.	תניא, רבי אליעזר הגדול:										◇	גד:
אלו ואלו מציון נבראו, שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבאו ואומר מציון מכלל יפי אלהים הופיע - ממנו מוכלל יופיו של עולם.	חכמים:										◇	גד:
נטל את הדם ממי שממסר בו וכו'											■	גד:
מאי כמצליף?											^	גד:
כמנגדנא.	מחוי רב יהודה:										◇	גה.